

Паниум — Рақами Ҳашт

Шарҳи сатри сеюм

Jeff Pippenger

2025-03-17

Селевк III Керавнус муддати кӯтоҳ, аз соли 226 то 223 пеш аз милод, ҳамчун подшоҳ ҳукмронӣ кард, пеш аз он ки ба қатл расонида шавад ё дар шароити асроромез вафот намояд. Селевк III пешгузаштаи бевоситаи Антиохуси III буд. Ин ду бародар «писарон»-и ояти даҳумро ифода мекунад, ва онҳо дар соли 1989 Рейган ва Бушро намояндагӣ мекунад.

Лекин писарони ӯ ба шӯр хоҳанд омад, ва анбӯҳи лашкарҳои азимро гирд хоҳанд овард; ва яке ҳатман хоҳад омад, ва чун сел чорӣ шуда, убури хоҳад кард; баъд боз хоҳад гашт, ва ба шӯр хоҳад омад, ҳатто то қалъаи ӯ. Дониёл 11:10.

Ояти даҳум сатри сеюм аст ва он «замони охир»-ро дар соли 1989 ифода мекунад. Он бо ояти чихилуми боби ёздаҳум ва Ишаё 8:8 пайванд дорад. Иртиботи ин се оят муайян месозад, ки ояти ёздаҳ ҷанги кунунии Украинаро намояндагӣ мекунад, ки дар он Путин ва Зеленский ҳамчун муҳолифоне, ки дар Ҷанги Рафия, ки дар ояти ёздаҳ баён шудааст, намояндагӣ шудаанд. Ояти дувоздаҳ оқибатҳои ҷанги Украина ва сарнавишти Путинро муайян мекунад. Оятҳои сездҳ то понздаҳ Ҷанги Паниум мебошанд.

Мавзӯи ояти даҳум «вақти анҷом» аст, ва мутабиқи усулҳое, ки бо кушода шудани ҳақиқат дар «вақти анҷом» алоқаманданд, ин оят, гарчанде танҳо як оят бошад ҳам, маҷмӯаи зиёди хатҳои нубувватино дар бар мегирад. Ояти даҳум оғози таърихи ниҳонии ояти чихилумро муайян мекунад, ки он оғози ҳаракати ғариштаи сеюм ва мӯҳригузори яксаду чихилу ҷаҳор ҳазорро нишон медиҳад.

Ин оят ҳафт замони Левиён боби бисту шашро, чунон ки дар рӯёе муайян шудааст, ки аз боби ҳафтуми Ишаё оғоз меёбад, ба ҳам мепайвандад. Ин пайванд ҳамроҳшавии илоҳиятро бо инсоният нишон медиҳад, ки он ба анҷом расидани сирри худотарсӣ дар вақти садо додани қарнаи ҳафтум аст, ки войи сеюми Ислом мебошад.

Оят соли 1989-ро ҳамчун вақти поён ишора мекунад, ва бо иртиботи он ба «ҳафт замон»-и боби бисту шашуми Левитӣ, он ҳақиқати бунёдии Уилям Миллер ва исёни соли 1863-ро низ дар бар мегирад. Оят таърихи пинҳонии ояти чихилро оғоз мекунад. Аз ин рӯ, он як унсури муҳимми афзоиши дониш аст, ки дар вақти поён дар соли 1989 фаро мерасад ва тасвири набуввати рӯйдодҳои беруниро оғоз мекунад, ки таърихи пинҳонии ояти чихилро ташкил медиҳанд, ва тавассути иртиботи худ бо ҳафт замон ҳамчунин рӯйдодҳои дохилиро дар таърихи миёни соли 1989 ва қонуни якшанbero муайян мекунад.

Рақами даҳ рамзи имтиҳон аст, ва иртиботи оятҳо бо рӯёи Ишаё ҳафт, ки бар фаҳмидани ҳақиқат таъкид мегузорад.

Зеро сари Сурия Димишк аст, ва сари Димишк Разин; ва дар миёни шасту панҷ сол Эфроим шикаста хоҳад шуд, ба тавре ки дигар қавме нахоҳад буд. Ва сари Эфроим Сомария аст, ва сари Сомария писари Рамалёх. Агар имон наоваред, яқин аст, ки барқарор нахоҳед шуд. Ишаё 7:8, 9.

Агар шумо имон наоваред, ки «сар» пойтахт (Сомария ва Димишк) ва подшоҳро (Разин ва Пақоҳ, писари Рамалиё) ифода мекунад, устувор нахоҳед монд. Агар шумо ин се рамзи қобили ивазро дар заминаи Ишаё, боби ҳашт, ояти ҳашт, (ки ҳамон рӯёи боби ҳафт аст) дарк накунед, пас дар оятҳои ёздаҳ то понздаҳ наметавонед Путин ва Русияро ҳамчун подшоҳи ҷануб шиносӣ кунед.

Пас алҳол, инак, Худованд бар онҳо обҳои дарёро меоварад, ки қавӣ ва бисёранд, яъне подшоҳи Ашшур ва тамоми ҷалоли ӯро; ва ӯ бар ҳамаи маҷроҳои худ боло хоҳад омад ва аз ҳамаи соҳилҳои худ хоҳад гузашт. Ва ӯ аз Яхудо хоҳад гузашт; тугён карда, аз ҳад хоҳад гузашт, то ба гардан хоҳад расид; ва густариши болҳои ӯ фароҳии замини туро пур хоҳад кард, эй Имонуил. Ишаё 8:7, 8.

Мавзӯи ояти даҳум як раванди санҷиши сесамта аст, ки дар замони охир оғоз меёбад ва то анҷоми муҳлати имтиёз дар қонуни якшанбе мерасонад.

Ва ӯ гуфт: «Бирав, эй Дониёл; зеро ин суҳанон то вақти анҷом баста ва мӯҳр шудаанд. Бисёре пок хоҳанд шуд, сафед хоҳанд гашт ва озмуда хоҳанд шуд; аммо шарирон шарорат хоҳанд кард; ва ҳеҷ яке аз шарирон нахоҳад фаҳмид; лекин хирадмандон хоҳанд фаҳмид». Дониёл 12:9, 10.

Дар «замони интиҳо» китоби Дониёл «кушода» мешавад ва раванди озмоиши сесатҳа, ки бо ибораҳои «пок карда мешаванд, ва сафед гардонда мешаванд, ва имтиҳон карда мешаванд» ифода ёфтааст, оғоз меёбад. «Хирадмандон» мефаҳманд, аммо «шарирон» намефаҳманд. Нефаҳмидани онҳо, ҳамон тавре ки дар масали даҳ бокира надоштани равшаншон, сабаби ҳалокати онҳо мегардад.

Қавми Ман аз набудани дониш ҳалок мешаванд; зеро ту донишро рад кардаӣ, Ман низ туро рад хоҳам кард, то ки барои Ман коҳин набодӣ; ва ҷунки ту шариасти Худои ҳудро фаромӯш кардаӣ, Ман низ фарзандони туро фаромӯш хоҳам кард. Хушаъ 4:6.

Суҳанони «Қавми Ман» маънои қавми аҳдро дорад, ва ин қавми аҳд бояд ба сабаби «набудани дониш» рад гардида, ҳалок карда шавад. Қонуни якшанбе дар Иёлотҳои Муттаҳида нишонаест, ки дар он ҷо ҷизҳо ё фаромӯш мешаванд ё ба ёд оварда мешаванд. «Рӯзи шанbero ба ёд ор» дар он нуқта ҳақиқати ҳозира мебошад. Дар он ҷост, ки фоҳишаи Сӯр ба ёд оварда мешавад. Дар он ҷост, ки Худо гуноҳҳои Бобилро дар Ваҳй ба ёд меоварад.

Ва ман овози дигаре аз осмон шунидам, ки мегуфт: «Аз вай берун оед, эй қавми Ман, то шарикҳои гуноҳҳои вай нагардед ва аз балоҳои вай насибе наёбед. Зеро гуноҳҳои вай то ба осмон расидаанд, ва Худо шароратҳои вайро ба ёд овардааст. Ба вай ҳамон тавр подош диҳед, ҷунон ки вай ба шумо подош додааст, ва мувофиқи аъмолаш ба вай ду баробар диҳед; дар ҳамон ҷоме ки вай пур кардааст, барои вай ду баробар пур кунед». Ваҳй 18:4–6.

Дар он чо кӯдакон, ё насли охирини нубувватии Адвентизми Лаодикия, нобуд карда мешаванд. Дар он чо касоне ки Дониёл онҳоро «шарирон» меномад, ошкор месозанд, ки шариати Худоро «фаромӯш» кардаанд, ва қисми шариати Худо, ки онро фаромӯш кардаанд, қоидаҳо ё қонунҳои нубувватии Худост. Мазмун равшан аст, ки онҳо аз «донише» маҳруманд, ки ҳангоми кушода шудани китоби Дониёл афзун мегардад. Дониёл «хирадмандон»-ро бо «шарирон» муқоиса мекунад, ва Исо «бокирагони хирадманд»-ро бо «бокирагони нодон». Омӯс ҳамон табақаро ҳамчун «бокирагони зебо» муайян мекунад, яъне онҳое ки наметавонанд паёми нубувватиро, ки бо шарқ, шимол ва баҳрҳо ифода шудааст, биёбанд.

Инак, айёмҳо меоянд, мегӯяд Парвардигор Худо, ки Ман бар замин қаҳтӣ хоҳам фиристод, на қаҳтии нон ва на ташнагии об, балки қаҳтии шунидани каломҳои Худовандро. Ва онҳо аз баҳр то баҳр, ва аз шимол то шарқ саргардон хоҳанд шуд; барои ҷустуҷӯи каломии Худованд ин сӯ ва он сӯ хоҳанд давид, вале онро нахоҳанд ёфт. Дар он рӯз духтарони зебо ва ҷавонон аз ташнагӣ беҳол хоҳанд шуд. Онҳое ки ба гуноҳи Сомария қасам меҳӯранд ва мегӯянд: «Ба ҷони худои ту, эй Дон!» ва: «Ба ҷони тариқи Беэр-Шобаъ!» — ҳатто онҳо фурӯ хоҳанд афтод ва дигар ҳаргиз барнахоҳанд хест. Омӯс 8:11–14.

Паёме, ки онҳо наметавонанд онро биёбанд, бо он чое муаррифӣ шудааст, ки онҳо дар он ҷустуҷӯ мекунанд, ҳангоме ки «аз баҳр то баҳр, ва аз шимол ҳатто то шарқ саргардон мешаванд». Омӯс мегӯяд, ки ин «дӯшизагони зебо» дар «қаҳтӣ»-и шунидани «Каломии Худованд» қарор доранд, ва ки «дар он рӯз онҳо барои ҷустуҷӯи каломии Худованд ба ин сӯву он сӯ хоҳанд давид, вале онро нахоҳанд ёфт». Паёме, ки дар замони анҷом дар соли 1989 аз китоби Дониёл кушода шуд, дар иҷрошавии ояти чиҳил ва ҳамчунин ояти даҳуми боби ёздаҳум, дар ду ояти охирини боби ёздаҳум хулоса шудааст.

Лекин хабарҳо аз шарқ ва аз шимол ўро ба изтироб хоҳанд овард; бинобар ин ў бо ғазаби азим берун хоҳад рафт, то ки бисёроеро нобуд созад ва тамоман ҳалок кунад. Ва хаймаҳои қасри худро дар миёни баҳрҳо, бар кӯҳи муқаддаси ҷалол хоҳад барпо кард; вале ў ба поёни худ хоҳад расид, ва ҳеҷ кас ба ў ёрӣ нахоҳад кард. Дониёл 11:44, 45.

Бокираҳои нодон, зебо ва шарире, ки равшан надоранд, паёми шарқ, шимол ва баҳрҳоро, ки дониш ва аҳди Худо ва Шариати Ўро рад карданд, Худо дар вақти қонуни якшанбе ба ёд меорад. Дар оятҳои даҳ то понздаҳ се ҷанг тасвир шудаанд. Ман ин се ҷангро ба се таърих ҷудо мекунам, аммо ҳангоми якҷоя баррасӣ шуданашон онҳо ҳамчунин як хат мебошанд, зеро ояти даҳ «замони охир»-ро мекушояд ва бинобар ин раванди санҷиши сесатҳаро оғоз мекунад.

Ояти даҳум бо ҳафт замони Ибодот 26 ва бинобар ин бо пояҳои Адвентизм ва кори Вилиям Миллер пайванд дорад. Қадами дуҷуми ин се қадам имтиҳони басарист, ки ҳангоме оғоз ёфт, ки нури ояти ёздаҳум ва ҷанги Украина ошкор гардид. Имтиҳони дуҷум басарист ва имтиҳонеро ифода мекунад, ки ба қобилияти мо барои шинохтани рӯйдодҳои ҷорӣ дар партави Каломии нубувватии Худо марбут аст. Имтиҳони сеюм Ҷанги Паниюм дар ояти понздаҳум аст, ки дар он чо номи Шимъун Барюно ба Петрус иваз карда шуд, ва ба ҳамин

тарз мӯҳргузории саду чихилу чаҳор ҳазорро андаке пеш аз баста шудани муҳлати озмоиш дар қонуни якшанбеи ояти шонздаҳум нишон дод.

Ҳангоме ки зуҳури Антиохуси Магнусро дар ҳар яке аз се набард, ки дар оятҳои даҳ, ёздаҳ ва понздаҳ ифода шудаанд, баррасӣ мекунем, ҳамчунин дар таърихи оятҳои нӯҳ то шонздаҳ сукуту бархостани пайғамбари козиби нубуввати Китоби Муқаддасро мебинем.

Оятҳои як то чаҳор бархостан ва сукути қудрати аждаҳоро муайян мекунанд. Оятҳои нӯҳ ва даҳ мутаносибан солҳои 1798 ва 1989-ро муайян мекунанд ва бо ин амал, оятҳои нӯҳ то шонздаҳ бархостан ва сукути пайғамбари козибро муайян мекунанд. Оятҳои чихил то чихилу панҷ бархостан ва сукути ҳайвонро ифода мекунанд. Оятҳои нӯҳ ва даҳ ҳамчунин бо ду «замони поён»-и ояти чихил дар солҳои 1798 ва 1989 мувофиқат мекунанд.

Хоҳар Уайт ба мо равшан мефаҳмонад, ки нодуруст дарк кардани «замони поён» боиси иштибоҳ мегардад дар бораи он ки пешгӯиҳо дар кучо татбиқ карда шаванд.

«Бисёриҳо имрӯз низ, дар соли 1897, ҳамон корро мекунанд, зеро онҳо дар паёми озмоишкунандае, ки дар паёмҳои фариштаи яқум, дуҷум ва сеҷум дарбар гирифта шудааст, таҷриба надоштаанд. Касоне ҳастанд, ки Китобҳои Муқаддасро мечӯянд, то исботе ёбанд, ки ин паёмҳо ҳанӯз дар ояндаанд. Онҳо далелҳои ҳаққонияти ин паёмҳоро ҷамъ меоваранд, аммо ба онҳо ҷойгоҳи дурусти онҳоро дар таърихи нубувватӣ намедиханд. Бинобар ин, чунин касон дар хатар ҳастанд, ки мардумро дар бораи муайян кардани ҷойгоҳи ин паёмҳо ба иштибоҳ андозанд. Онҳо замони охирро намебинанд ва дарк намеkunанд, ва низ намедонанд, ки ин паёмҳоро дар кучо ҷой диҳанд. Рӯзи Худо бо қадамҳои пинҳонӣ наздик мешавад, вале мардони ба гумон доно ва бузург дар бораи “таҳсилоти олий”, ки мепиндоранд аз инсонҳои маҳдуд сарчашма мегирад, сафсата мегӯянд. Онҳо на аломатҳои омадани Масеҳро медонанд ва на анҷоми чаҳонро». Мавзизаҳо ва Суханронӣҳо, ҷилди 1, 290.

Мавзӯи ояти даҳум «замони охир» аст, ва дар боби ёздаҳум чандин «замонҳои охир» муайян гардидааст. Агар шумо «набину нафаҳмед» «замонҳои охир»-ро дар боби ёздаҳум, нахоҳед донист, ки кай бояд «пайғомҳоро ҷой диҳед». Ў мегӯяд: «касоне ҳастанд, ки Навиштаҳоро мечӯянд», ва чунон ки дар мавриди ҳамаи анбиё, суханони ӯ ба рӯзҳои охир равона шудаанд; бинобар ин, дар рӯзҳои охир, онҳое ки ӯ муайян месозад, табақае ҳастанд, ки замони охирро намефаҳманд, пас онҳо ҳамчунин «духтарони бокираи» Омӯсанд, ки меафтанд ва дигар ҳаргиз барнамехезанд.

Дар боби ёздаҳуми ояти яқум Дориюш ва Куруш якҷо меистанд, то замони охирро дар соли 1989 нишон диҳанд. Вақте ки Птолемей ба Бобил рафт ва подшоҳи шимолиро дар Миср ба асирӣ гирифт дар соли 246 то милод, ва ба навбати худ соли 1798-ро, чунон ки дар оятҳои ҳафт то нӯҳ нишон дода шудааст, ба таври рамзӣ ифода мекард, он «замони охир» буд. Ояти даҳум «замони охир» дар соли 1989 мебошад.

1798 анҷоми ду ҳазору панҷсаду бист соли парокандагӣ бар зидди подшоҳии шимолии Исроил аст, ки дар соли 723 то милод оғоз ёфт. Як ҳазору дусаду шаст сол баъд, дар соли 538, папагӣ барои як ҳазору дусаду шаст сол ҳукмронӣ кард, то соли 1798. Соли 1798 «вақти

охир» аст, зеро он анчоми ҳафт замон, инчунин як ҳазору дусаду шаст сол, ҳамчунин як ҳазору дусаду навад соли боби дувоздахуми Дониёл мебошад. Соли 1798 «вақти охир» аст ва бинобар ин соли 538 низ «вақти охир» мебошад. Соли 538 анчоми як ҳазору дусаду шаст солест, ки бутпарастӣ муқаддасгоҳи Худо ва лашкари Ёро поймол кард, ки ин пеш аз он буд, ки папагӣ ҳамон амалро барои ҳамон миқдори вақт анҷом диҳад.

538 рамзи қувватёбии папост аст ва бо ҳамин он боз қувватёбии папостро ҳангоми қонуни якшанбе ифода менамояд. Қонуни якшанбе «вақти интиҳо»-ро муайян мекунад. Бинобар ин, ояти шонздаҳум, ҳамчунин ояти якум, оятҳои ҳафт то нӯҳ ва ояти даҳум ҳама «вақти интиҳо»-ро нишон медиҳанд. Ин ҳақиқатро онҳое бояд дарк кунанд, ки медонанд паёмхоро дар қадом замон ҷойгир намоянд. Помпей ояти шонздаҳумро ҳангоми гирифтани Уршалим ба иҷро расонд. Пас аз ӯ Юлий Қайсар, Августус Қайсар ва Тиберия Қайсар омаданд. Таваллуди Исо «вақти интиҳо» буд ва он дар замони Августус Қайсар ба вуқӯъ пайваست.

Пас дар ҷояш бархезад як ситонандаи хироч дар ҷалоли подшоҳӣ; аммо дар чанд рӯз ӯ нобуд хоҳад шуд, на дар ҳашм ва на дар ҷанг. Дониёл 11:20.

Ояти бистум ба рӯйхати «замони анҷомҳо» дар боби ёздаҳум меафзояд, ва инчунин Тиберийус Қайсар, ки дар айёми маслӯб шудани Масеҳ ҳукмронӣ мекард.

Ва дар ҷойи ӯ шахси ношоистае бархезад, ки шарафи подшоҳиро ба ӯ нахоҳанд дод; вале ӯ осоиштавор дарояд ва подшоҳиро ба василаи ҷоплусиҳо ба даст оварад. Ва лашкарҳо мисли селе аз пеши ӯ рӯфта хоҳанд шуд ва шикаста хоҳанд гардид; инчунин низ мири аҳд. Дониёл 11:21, 22.

Салиб дар маркази ҳафтаи нубувватӣ меистад, ки Масеҳ омад то онро бо бисёрон тасдиқ намояд.

Ва ӯ аҳдро бо бисёрон барои як ҳафта устувор хоҳад гардонид; ва дар миёнаи ҳафта қурбонӣ ва ҳадияро бозмедорад, ва ба сабаби густариши зиштиҳо онро вайрон хоҳад сохт, то ба анҷом расидан; ва он чи муайян гардидааст, бар вайронашуда рехта хоҳад шуд. Дониёл 9:27.

Дар миёни ҳафта, мо барои ҳазору дусаду шаст рӯзи аввал ҳам оғоз дорем ва ҳам анҷом; онҳо маҳз дар ҳамон ҷое ба поён расиданд, ки ҳазору дусаду шаст рӯзи баъдӣ оғоз ёфтанд. Ин ҳафта бо ҳафт замони парокандагӣ бар зидди салтанати шимоли мутобиқат мекунад, ки он ҳам бутпарастӣ ва ҳам папагариро намояндагӣ менамуд, ки муқаддасгоҳ ва лашкарро поймол мекарданд.

Пас як муқаддасро шунидам, ки суҳан мегуфт; ва муқаддаси дигар ба он муқаддасе, ки суҳан мегуфт, гуфт: «Ин рӯз дар бораи қурбонии доимӣ ва гуноҳи валангортунанда то ба кай давом хоҳад кард, то ки ҳам қудсгоҳ ва ҳам лашкар зери пой лағадкӯб гарданд?» Дониёл 8:13.

538 «вақти охир» аст ва он бо салиб мувофиқат мекунад, ки он низ анчоми як давраи нубувватист. 538 ва салиб ду шоҳид фароҳам меоранд, ки ҳам ибтидо ва ҳам анчоми як нубувват, аз назари нубувватӣ, ҳамчун «вақти охир» ишора шудаанд.

Оятҳои бисту якум ва бисту дуюм, ояти бистум, ояти шонздаҳум, ояти даҳум, оятҳои ҳафтум то нухум ва ояти якум ҳамагӣ «вақти интиҳо»-ро нишон медиҳанд. Ояти бисту сеюм аҳдери муайян мекунад, ки яҳудиёни Маккавӣ бо Руми бутпараст дар солҳои 161 то 158 пеш аз милод баста буданд. Таърихи сулолаи Ҳасмунӣ аз ҷанги нахустини онҳо то анҷоми он дар вайроншавии Ерусалим дар соли 70 милодӣ намояндаи протестантизми муртад дар Иёлоти Муттаҳида аст, ки аз соли 1844 — поёни як пешгуи замони ва бинобар ин «вақти интиҳо» — оғоз ёфта, бо қонуни якшанбе, ки онро соли 70 милодӣ ифода мекунад, ба анҷом мерасад.

Ояти бисту се «замони интиҳо»-ро дар соли 167 то милод, дар ҷанги Мӯдин, ва ҳамчунин дар соли 70 пас аз милод муайян мекунад; ҳар ду мутаносибан намунаи соли 1844 ва қонуни якшанбе мебошанд. Ояти бисту се, оятҳои бисту як ва бисту ду, ояти бист, ояти шонздаҳ, ояти даҳ, оятҳои ҳафт то нух ва ояти як — ҳамаи онҳо «замони интиҳо»-ро нишон медиҳанд.

Ояти бисту чаҳорум волоияти сесаду шастсолаи Руми бутпарастро муайян мекунад ва ба ин васила ҳам оғози он дар соли 31 пеш аз милод ва ҳам анҷоми онро дар соли 330 ҳамчун «замони анҷом» нишон медиҳад. Оятҳои бисту ҳафтум ва бисту нӯҳум ҳам оғози он давра ва ҳам анҷоми онро муайян мекунад; бинобар ин, ояти бисту чаҳорум, ояти бисту ҳафтум, ояти бисту нӯҳум, ояти бисту сеюм, оятҳои бисту як ва бисту дуюм, ояти бистум, ояти шонздаҳум, ояти даҳум, оятҳои ҳафтум то нӯҳум ва ояти якум ҳама «замони анҷом»-ро нишон медиҳанд.

Ояти сию як 538-ро муайян мекунад, замоне ки макрӯҳи харобисоз барпо карда шуд, ва оятҳои сию шаш ва чил соли 1798-ро ҳамчун «вақти охир» муайян мекунад. 538 дар ояти сию як ва 1798 дар оятҳои сию шаш ва чил, инчунин оятҳои бисту ҳафт ва бисту нӯҳ, ояти бисту чор, ояти бисту сеюм, оятҳои бисту як ва бисту ду, ояти бист, ояти шонздаҳ, ояти даҳ, оятҳои ҳафт то нӯҳ ва ояти як — ҳамаи инҳо «вақти охир»-ро муайян мекунад.

«Замони интиҳо» то пеш аз ояти чилу якум, ки қонуни якшанбе ва боз як «замони интиҳо» аст, сздаҳ бор ишора шудааст; ҳамчунин ояти чилу панҷум низ, вақте ки папа ба анҷоми худ мерасад ва ҳеҷ касе барои ёрии ӯ нест. Дар боби ёздаҳ «замони интиҳо» понздаҳ бор ҷойгир шудааст. Мавзӯи ояти даҳум «замони интиҳо» аст. Он ҳақиқатхоёро ифода мекунад, ки дар замони мӯҳргузории саду чилу чаҳор ҳазор кушода мешаванд.

Мо дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.